RÜZGÂR GİBİ GEÇTİ

MARGARET MITCHELL

Türkçesi
Mine Toker

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2380
EDEBÎ ESERLER: 1196

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-996-1

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

Özgün Adı: *Gone With The Wind*

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Hasan Tuncay

Düzelti: Aleyna Özdemir

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Baskı: Pelikan Basım Matbaa ve Ambalaj Sanayi Tic Ltd Şti
Kayabaşı Mah. Ulubatlı Hasan Cad. Nu: 2H, İç Kapı Nu: 19
Başakşehir-İstanbul
Tel: (0212) 613 79 55
Sertifika Nu: 40619

İstanbul - 2026

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Margaret Mitchell: 1900 yılında Atlanta'da doğan Margaret Mitchell, dört yıl süren iç savaşın öykülerini dinleyerek büyümüş olan bir kadındır. On yaşına geldiği zaman, savaşta Güneylilerin yenildiğini öğrenmiş ve buna çok üzülmüştür. Bunun üzerine İç Savaşla ilgili bütün kitapları okumuş, belgeler toplamıştır. Geçirdiği bir trafik kazası sonucu eve kapanmak zorunda kalınca, eşinin de teşvikiyle, bütün dünyada milyonlarca okurun beğenisini kazanan bu duygulu eseri yazmıştır. Eleştirmenler genellikle *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin yazarı Margaret Mitchell'in, Scarlett'ın kişiliğinde kendi karakterini tasvir ettiğini ileri sürerler. Küçük yapılı, mavi gözlü, çok sevimli ve duygulu bir kadın olan yazar, yine romanın kahramanlarından Melanie Hamilton'a da benzetilir. Margaret Mitchell on yılda tamamladığı bu eseri ile 1937'de ABD'nin ünlü Pulitzer Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır.

Kaderin garip bir cilvesi ile yazarlığa bir kaza sonucu başlayan Margaret Mitchell'in yaşamı da yine bir kazayla sona ermiştir. Caddeden geçerken bir kamyonun çarpmasıyla ağır yaralanmış ve 16 Ağustos 1949'da ölmüştür.

Mine Toker: 1972 İstanbul doğumlu. İlk ve orta okulu Almanya'da okudu. 1994'te İstanbul Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra, 1995 yılından beri Toker Yayınlarında serbest zamanlı olarak çalışmaya başladı. Çevirisini üstlendiği eserler arasında, *Rüzgâr Gibi Geçti* haricinde *Kavgam, Werther'in Aşk Acıları, İnsancıklar* gibi büyük klasik eserler bulunmaktadır. Çeviri çalışmalarının yanı sıra *En Kolay Almanca Öğretimi* kitabı bulunmaktadır. Kendisi evli ve iki çocuk annesidir.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Scarlett O'Hara'nın yüzü alışılmış yüzlerden değildi. Tarleton ikizleri gibi diğer erkekler de, Scarlett'ın çekiciliğine kapıldıkları zaman bu gerçeği fark edemiyorlardı. Fransız asıllı bir sahil soylusu olan annesinin ince yüz hatları, Scarlett'ın da yüzüne bütün açıklığıyla yansımıştı. Teni koyu bir İrlandalı olan babasının keskin yüz hatlarını da içeriyordu güzel yüzü. Belirgin çene kemikleri ve sivri çenesi ile çok çekici bir görünüme sahipti. Koyu yeşil gözlerini hafifçe sıkılmış sık kirpikler çevreliyordu. Manolya beyazlığındaki yüzünde kalın ve siyah kaşlar olağanüstü bir güzellikte bir eğri çiziyordu. Her güneyli kadın, onun beyaz tenine sahip olabilmek için dünyaları verirdi. Böylesine bir tene sahip olanlar, yakıcı Georgia güneşine karşı başlıklı pelerinler, kat kat örtüler, tüller ve eldivenlerle korunmaya büyük özen gösterirlerdi.

1861 Nisan'ının bol ışıklı bir ikindi vakti... Scarlett O'Hara babasının fidanlığı olan serin ve gölgeli Tara'nın verandasında Stuart ve Brent Tarleton'un arasında oturuyordu. Öyle ki seyrine doyum olmayan bir görünüm sergiliyordu. Yeşil çiçekli yeni muslin elbisesinin on bir metrelik dalgalı kumaşı, belindeki krinolinin çemberleri üzerinde kat kat kabarıyordu. Pahalı kumaşın rengi, babasının kısa bir süre önce Atlanta'dan getirdiği küçük ökçeli yeşil maroken sandaletlerle tam bir uyum içindeydi.

Elbise, usta bir terzinin elinden çıkmıştı. Bu üç kontluğun en ince belini, insanı etkileyecek biçimde ortaya koyuyordu. Ustaca yerleştirilen korsajı, on altı yaşındaki bir kız için yeterince oluşmuş sayılacak bir göğsü gözler önüne seriyordu. Etekliklerinin yerlere doğru yayılışındaki utangaçlık, ensesinde topuz yapılmış parlak saçlarının ona verdiği eşsiz ve ağırbaşlı görünüm, dizlerinin üzerinde kavuşturulmuş duran küçük ve hareketsiz beyaz eller, Scarlett'ın gerçek doğasını deneyimli gözlerden ancak gizleyebiliyordu. Oysa özene bezene işlenmiş bir güzelliğin izini taşıyan yüzüyle; hileci, hükmedici ve

hayat dolu yeşil gözlerinin bu sessiz ve yumuşak başlı duruşla hiçbir ilgisi yoktu. Scarlett iyi tavırlarını annesinin şefkatli davranışlarından ve sütninesinin çok sıkı denetiminden almıştı. Onun sağ ve solundaki koltuklara kurulan ikizler gülüşüp sohbet ediyorlar, yöreye özgü içkileri mant ile dolu bardaklarıyla güneşe bakarak şakalaşıyorlardı. Dizlerine kadar ulaşan çizmeli bacaklarını üst üste koymuşlardı. On dokuz yaşlarındaki ikizler yaklaşık bir doksan boyunda idiler. Kolları ve bacakları uzun, adaleleri sertti. Bronz tenli, koyu kızıl saçlıydılar. Bakışları neşeli olduğu kadar da mağrurdu. Üzerlerinde aynı terzinin elinden çıkmış mavi ceket ve hardal rengi pantolonlar vardı. Bu iki genç erkek, iki pamuk balyası kadar birbirlerine benziyorlardı.

Batmak üzere olan güneşin bakırı andıran ışınları bahçeyi kaplıyor, beyaz çiçekleri kızıllaştırıyor, yeşillikler arasında yoğun kümeler oluşturan kızılcık ağaçlarını aydınlatıyordu. İkizlerin atları yolun başında bağlıydı. Hayvanlar binicilerinin saçları gibi kızıl kuşamlıydılar. Atların biraz ötesinde Stuart ve Brent'i her yerde izleyen sıska ve sinirli köpekleri birbirleri ile dalaşıyorlardı. Daha geride bir aristokrata yaraşacak cinsten olan siyah benekli Dalmaçya köpeği yere yatmıştı. Burnu pençelerinin üzerindeydi. Çevresini dikkatle izliyor ve çocukların yemek için eve girmelerini sabırla bekliyordu.

İkizler, atlar ve köpekler arasında devamlı bir arada bulunmanın yarattığı bir yakınlaşmanın ötesinde bir benzerlik vardı. Güzellik, soyluluk ve canlılıkla dolup taşan genç hayvanların her yanından sağlık fışkırıyordu. Çocuklar da tıpkı atları gibiydi. Canlı ve tehlikeli idiler. Ancak ikizler hükmetmeleri gerektiğinde yumuşak başlı birer delikanlı oluyorlardı.

Verandada oturan bu üç genç, çok küçük yaşlarından itibaren önlerinde diz çöken esirler tarafından hizmet edilmeye alışmışlardı. Çiftçilerin basit ve gösterişsiz hayat biçimine ısınmışlardı. Fakat yüzlerindeki hiçbir çizgi tembelliği, hatta yumuşaklığı bile işaret etmiyordu. Bu gençlerde bütün zamanlarını açık ve temiz havada geçiren kırsal kesimdeki insanlarının sağlamlığı ve canlılığı vardı. Kitaplardaki saçma sapan sözlerin sıkıntısını pek az duyumsarlardı.

Kuzey Georgia'da, Clayton Kontluğu'nda hayat henüz gösterişsizdi. Hatta Augusta'da, Savannah ve Charleston'da geçerli olan şartlara oranla ilkel denebilecek nitelikteydi. Daha sakin ve daha eski bölgelerde yaşayan güneyliler, yüksek toprakların Georgialılarına alaylı

gözlerle bakarlardı. Ama Kuzey Georgia'da klasik kültürün inceliklerini bilmek çok önemliydi. Örneğin kaliteli pamuk yetiştirmek; iyi bir at binicisi olmak; iyi tüfek ve tabanca kullanmak; topluluklarda, ziyafetlerde centilmence içmek gibi... Özellikle rağbet gören bu konularda ikizler çok başarılıydılar. Ne var ki mesela kitap okuma işindeki yeteneksizlikleriyle dikkat çekerlerdi. Anne ve babaları kontluğun en zenginleri arasındaydı. Her ikisi de en çok at ve esire sahipti. Ama ikizler çevredeki fakir köylülerin çoğundan çok daha az dilbilgisi biliyorlardı. İşte bu yüzden nisanın 2'si geçmiş olmasına rağmen Stuart ve Brent, Tara'nın verandasında tembel tembel oturuyorlardı. İki yıl içinde üç öğretim kurumundan uzaklaştırılmışlar ve en son Georgia Üniversitesi'nden de atılmışlardı. Ağabeyleri Tom ve Boyd da onları izlemişlerdi. Çünkü onlar ikizlere fena davranılan bir yerde kalamazlardı. Stuart ve Brent karşılaştıkları son durumu çok eğlenceli bulmuşlardı. Scarlett da geçen yıl Fayetteville Kız Akademisi'ni terk ettiği günden beri eline bir kitap almamıştı. O da okuldan uzaklaştırılma olayını ikizler kadar eğlenceli buluyordu. "Biliyorum, Tom ve sizler kapının önüne konulduğunuz için memnunsunuz. Fakat ya Boyd? O okumaya çok hevesli. Oysa sizler Boyd'u da önce Virginia, Alabama ve Güney Carolina üniversitelerini, en son Georgia Üniversitesi'ni terk etmek zorunda bıraktınız. Bu iş böyle sürerse Boyd öğrenimini hiçbir zaman bitiremeyecek" diyordu Scarlett. "Ooo! İsterse Parmalee yargıcının yanında hukuk öğrenimini sürdürebilir, diye umursamazlıkla cevap verdi Brent. Zaten bu öğrenimin büyük bir değeri yok. Her şeyden önce öğrenim yılı sona ermeden bizim eve dönmemiz gerekliydi."

"Neden?"

"Savaş patlayacak küçük budala! Savaş bugün değilse, yarın kesin çıkacak. Ve sen bir savaş öncesinde içimizden birinin üniversite de kalabileceğini düşünmüyorsun sanırım!"

Scarlett, sinirli bir biçimde, "siz de biliyorsunuz ki savaş çıkmayacak." diye cevap verdi.

"Bunların hepsi masal. Bakın, dinleyin! Daha geçen hafta mıydı, neydi... Ashley Wilkes ve babası Washington'daki delegelerimizin konfederasyon yapmak için Sayın Lincoln ile dostça bir... bir... birliğe gireceklerini babama söylemişti. Bir de şu var: Yankeeler bizlerle savaşmaktan çok korkuyorlar. Savaş olmayacaktır. Bu sözü duymaktan

artık usandım. "Savaş olmayacak" sözü ile sanki ellerinden oyuncakları alınmış gibi gücenen ikizler bağırdılar:

"Hadi oradan balkabağı, savaş çıkacak!"

Stuart "Evet Yankeeler büyük bir olasılıkla bizden korkuyorlar." dedi. "Fakat önceki günkü bombardımandan sonra işler değişti. General Beauregard'ın onları Sumter cephesinden çıkarmasından sonra çarpışmak zorunda kalacaklar. Yoksa bütün dünya onları bir alçak sürüsü gibi görecek. Şimdi dinleyiniz: Konfederasyon..."

Tam bu sırada Scarlett, canının sıkıldığını gösterecek biçimde dudak büktü. "Eğer bir kez daha savaş sözcüğünü ederseniz, eve gidip odama kapanırım. Şu ayrılık sözcüğü kadar canımı sıkan başka bir şey yok. Babam sabahtan akşama kadar savaştan söz eder. Eve gelen konuklarımız şu Sumter cephesinden, devletler hukukundan ya da Abraham Lincoln'den söz açarlar. İşte o zaman hep bir ağızdan beni hiddetlendirecek biçimde bağrışıp duruyorlar. Hele bu gürültülü tartışmaya gençler de katılmıyor mu, işte o zaman daha çok kızıyorum. Bütün gençler bu yıl da değerli eski alaylarından söz ediyorlar. Bu ilkbaharda hiçbir yerde eğlenme fırsatı bulamadık. Çünkü bütün gençlerin ağızlarında savaştan başka bir sözcük yoktu. Georgia'dan ayrılmak için ben, Noel'in gelmesini iple çekiyorum. Böyle olmasaydı bütün toplantıların tadı kaçacaktı. Bir daha savaş sözcüğünü ağzınıza alırsanız çeker giderim, bilmiş olun!"

Scarlett söylediğini yapan kızlardandı. Çünkü o belirli bir konu üzerinde sohbet etmek, görüşlerini ortaya koymaktan sıkılırdı. Kaşları çatıldı. Siyah kirpiklerini kelebek kanatları gibi hızla kırpmaya başladı. Sonunda istediği oldu ve ikizler onun etkisine girdiler. Stuart ve Brent onu rahatsız ettikleri için af dileme gereğini duydular. Onun ilgisini çekmeyecek konulardan uzaklaşmalıydılar. Savaş erkeklerin işiydi. Scarlett'ın kadınlığına saygı göstermek üzere genç kızın davranışlarını kendilerine örnek aldılar.

Scarlett; ikizleri bu can sıkıcı savaş konusundan uzaklaştırmayı başardıktan sonra, onların son durumları üzerinde tartışmayı yeğledi.

"Anneniz okuldan atıldığınızı öğrenince ne dedi?"

Gençler sıkıntılı yine bir durumla karşı karşıya kalmışlardı. Virginia Üniversitesi'nden döndükleri zaman annelerinin üç ay önceki halini anımsadılar. "Dur bakalım", dedi Stuart. "Henüz daha fena bir şey söylemeye fırsatı olmadı. Bu sabah Tom ve ben erkenden evden

çıktık. Daha yataktan kalkmamıştı. Tom, biz buraya geldiğimiz sırada Fontainelere bir tur yapmak üzere gitti."

"Dün akşam eve döndüğünüz zaman hiçbir şey söylemedi mi sizlere?"

"Şanslıydık dün akşam. Biz eve gelmeden önce annemin geçen ay Kentucky'de satın aldığı cins atı getirilmişti. Bütün ev halkı bu cins at için ayağa kalkmıştı. Bu çok ünlü bir at, Scarlett. Zamanı olunca bu atı görmeye gelmesini babanıza söylemelisiniz. Önce seyisini ısırmış. Jonesboro yolunda onu yakalamaya giden zencilerden ikisini çiftelemiş. Biz eve gelmeden önce ahırı harap etmiş. Annemin eski Arap atı Strawberry'yi neredeyse öldürüyordu. Geldiğimizde annem ahırda zencilerin yardımıyla şeker pancarları vererek onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Yemin ederim annem bu işte çok etkin ve başarılı oluyordu. Zenciler atı gözlüyorlardı. O kadar korkuyorlardı ki ahırın direklerine asılmış duruyorlardı. Fakat annem bu cins atla ta eskiden beri tanışıkmış gibi söyleşiyordu. Atlarla annemden daha iyi anlaşabilecek bir başka kişi yoktur. Bizi gördüğünde 'Tanrım, dördünüz birden evde ne yapmaya geldiniz?' dedi. 'Mısır'ın yedi belasından daha da kötüsünüz,' diye ekledi. Bu sırada at kişnemeye ve çifte atmaya başladı."

"Annem 'Buradan çıkın!' dedi. 'Sinirli olduğunu görmüyor musunuz? Zavallı hayvan! Sizinle yarın sabah ilgilenirim."

O zaman yatmak üzere odalarımıza gittik. Bu sabah, o bizi iğnelemeye zaman bulamadan da dışarı çıktık. Boyd'u ise onunla pençeleşmesi için evde bıraktık.

"Boyd'u döveceğini tahmin eder misiniz?"

Bütün kontluk halkı gibi, Scarlett da Mrs. Tarleton'un koskocaman oğullarını terbiye biçimine ve gerektiğinde sırtlarına kırbaç vurmasına bir türlü akıl erdiremiyordu.

Beatrice Tartelon'un işleri başından aşkındı. O yalnızca geniş bir pamuk çiftliğine, yüzlerce esire ve sekiz çocuğa sahip değildi. Aynı zamanda ülkenin at yetiştiren en büyük çiftliğinin de sahibiydi. Dört oğlu sık sık canını sıkardı. Bazen kendini kaybeder, onları eğitmek için kötek atmanın yararlı olacağına inanırdı. Fakat bu düşüncesi onun bir ata ya da bir esire dokunmayı yasaklamasını da engellemiyordu.

"Hayır," dedi Stuart, "o Boyd'u dövmez. Daha doğrusu annem onu hiçbir zaman çok dövmemiştir. Çünkü Boyd hepimizin büyüğüdür. Uzun boyu ile mağrur görünüşlüdür ve bizim sürünün piçi-

dir. Zaten bu yüzden Boyd'u annemizi yatıştırsın diye evde bıraktık. Tanrım artık annem bize kötek atmaktan vazgeçmelidir. On dokuz yaşındayız. Tom ise yirmi birine bastı. Oysa annemiz hala bize altı yaşında imişiz gibi davranıyor."

"Mrs. Tartelon yarın yeni atı ile Wilkesların pikniğine gelecek mi?"

"Çok istiyordu, ama babam bunun tehlikeli olacağını söyledi. Ayrıca küçükler de onu bırakmayacaklar. Çünkü onlar, bir kere olsun gerçek bir hanım gibi arabayla bir toplantıya götürülmelerini istiyorlar."

"Umarım yarın yağmur yağmaz," diye bağırdı Scarlett. "Bir haftadır yağmur yağdı. Dört duvar arasında geçen bir piknikten daha kötü bir şey olamaz."

"Ooo!" dedi Stuart, "Yarın hava hem sıcak, hem güzel olacak. Tıpkı haziran günleri gibi. Şu guruba bir bak. Bu yıl daha kızılını görmedim hiç. Güneşin batışına göre ertesi günkü havayı tahmin edebiliyorum."

Gençler bakışlarını Gerald O'Hara'nın malikanesinin geniş topraklarına, taze ekilmiş pamuk tarlalarına ve kızıllaşan ufuk üzerinde gezdirdiler. Şimdi tepelerin ardında Flint Irmağı'nın ötesinde güneş bir erguvan gibi batıyordu. Nisan sıcaklığı yavaş yavaş ve hafiften hoş bir serinliğe dönüşüyordu. Bu yıl ilkbahar, serin ve kısa fırtınaların ardından erken gelmişti. Şeftali ağaçlarının pembe çiçekleri birdenbire açılıvermişti. Kızılcıklar karanlık tarlalara, uzak tepelere beyaz yıldızlar saçmıştı. Ekinler ise henüz bitmişti. Artık güneşin sabah ışınları Georgia'nın kızıl toprağında yeni yollar çiziyordu. Sabanların işi bitince nemli ve aç topraklar pamuk tanelerini gözlüyor, kumlu toprak yarıkları pembeleşiyordu. Karanlık çizikler halindeki çukurlar kırmızının tatlı tonlarına dönüşüyordu. Çiftlik binası, beyaz harçla örülü tuğla duvarlarıyla kızıl bir deniz ortasındaki adaya benziyordu. Bu öyle bir ada ki, çalkantılı sular dalgalandığı anda güllerle süslenmiş çelenkleri andırıyordu. Bir yanda Georgia'nın merkezinde, ya da sahilin siyah ve ekili topraklarındaki dümdüz uzanan sarı killi tarlalarında görülebilen uzun yarıklar yoktu. Kuzey Georgia'da tepelerin eteklerindeki ekili toprakların ve zengin balçık toprağının ırmak yatağına kaymasını önlemek için yeniay biçiminde binlerce kazık çakılmıştı. Bu vahşi, kızıl bir topraktı. Yağmur sonrası kan, yağışsız mevsimlerde ise tuğla rengindeydi ve dünyanın en iyi pamuk yetişen

topraklarıydı. Sakin görünümlü beyaz evlerin, ekili tarlaların, sarımtırak sularıyla ağır ağır akan ırmağın oluşturduğu bir diyardı burası. Aynı zamanda güneş ışımalarının en körleştirici, karanlığın ise en yoğun olduğu bir çelişkiler diyarıydı. Tüm meydanların ve çiftliğe ait olan uçsuz bucaksız pamuk tarlalarının üzerinde sıcak ve neşe veren bir güneş gülümsüyordu. Sınırlarında güneyin balta girmemiş serin ve karanlık ormanları yer alıyordu. Uğultulu çam ağaçları, orada yüzyıllardan beri sabırlı bir bekçi ordusu gibiydi. Bunlar sanki "Dikkat! Eskiden daha da yükseklerdeydik. Sizi tekrar elegeçirebiliriz!" tehdidiyle inildiyorlardı.

Verandaya kurulmuş olan üç gencin kulaklarına toprağı nalları ile döven atların gürültüsü, koşumlarının şakırtısı geliyordu. Katırları ile tarlalara dönen zenciler, çığlığı andıran bir perişanlıkla gülüşüyorlardı. Evden Scarlett'ın annesi Ellen O'Hara'nın anahtar sepetini getirmeye giden küçük zenci kızın bir yırtıcı kuşu andıran sesi cevap veriyordu:

"Evvat hanımısı!"

Tabakların ve gümüş yemek takımlarının çıkardığı seslerden Tara'nın emektarı olan Pork'un akşam yemeği için sofrayı hazırladığı anlaşılıyordu. İkizler artık eve dönmek gerektiğini fark ettiler. Ancak anneleriyle karşılaşmayı hiç istemiyorlardı. Scarlett'ın onları yemeğe alıkoyması umuduyla verandada bir süre daha oyalandılar. "Dinle bak Scarlett! Yarın için konuşalım," dedi Brent. "Bir piknik yapılacağını ve yarın akşam bir balo düzenlendiğini bilmiyorsak bu bizim suçumuz değil. Sen bizimle dans edecek misin? Bütün danslarını bize söz vermedin miydi?"

"Evet, ama birden çıkıp gelebileceğinizi nereden bilebilirdim. İkinizi beklemek için halı dokumak tehlikesini* göze alamazdım ya!"

"Sen halı dokumak ha?"

İkizler gürültülü bir biçimde gülüştüler.

"Dinle kaz kafalım! Birinci valsı bana ayırmalısın. İkincisini Stuart'a ayıracaksın ve bizimle birlikte yemek yiyeceksin. Son baloda olduğu gibi merdivenin basamaklarında oturacağız. Bu arada bize

* Mitolojideki Odysseus'un karısı Penelope, kocasını beklerken, talipleri oyalamak için halı dokumuştur.

geleceğimizi söylemesi için falımıza bakmasını Dadı Jincy'den rica edeceğiz."

"Ben, Dadı Jincy'nin falıma bakmasından hoşlanmıyorum. Biliyorsunuz o benim, kara kehribar renginde saçları ve uzun bıyıkları olan bir adamla evleneceğimi söylemişti. Oysa ben kara saçlı erkeklerden nefret ederim."

"Saçları kızıl olanları seversin değil mi canım?" dedi gülümseyerek Brent. "Haydi, söyle bakalım bizimle valsları yapacağını, bizimle birlikte yemek yiyeceğini..."

"Eğer bize söz verirsen, sana önemli bir sır söyleriz," dedi Stuart. "Neymiş bu sır?" diye, bir çocuk merakıyla bağırdı Scarlett.

"Dün Atlanta'da anlatılırken duyduğumuz sırdan mı söz ediyorsunuz? Eğer sır dediğiniz bu ise biliyorsunuz bu konuda hiçbir şey söylememek için anlaşmıştık."

"Onu bize Miss Pitty söyledi."

"Miss kim?"

"Çok iyi tanıyorsun canım. Ashley Wilkes'ın dayısının kızı. Şu Atlanta'da oturan kız. Miss Pittypat Hamilton. Charles Hamilton'un teyzesi."

"Evet tanıyorum. Benim şimdiye kadar rastladığım kızların en budalasıdır."

"İşte dün Atlanta'da tren beklerken arabası garın önünde durdu. Bizimle konuşmak için arabasından indi. Bize yarın akşam Wilkes balosunda bir evliliğin ilan edileceğini söyledi gizlice..."

Scarlett biraz üzüldü:

"Yaa! Ben yapacağımı bilirim. Budala yeğeni Charles Hamilton ile Honey Wilkes'ın nişanları açıklanacak. Herkes yıllardan beri günün birinde bunların evleneceklerini biliyordu. Gerçi Charles bu işe hiçbir zaman gönüllü değildi ya..."

"Onu budala gibi görüyorsun galiba?" diye sordu Brent. "Ama son Noel'de çevrende dolanıp durmasına da izin veriyordun."

"Bunu önleyemezdim," diye cevap verdi Scarlett ve umursamazlıkla omuzlarını silkerek "Yine de cidden ıslak bir tavuktan farksızdır," dedi.

"Zaten ilan edilecek olan onların nişanı değildir," diye Stuart kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya katıldı ve ekledi: "Bu Ashley ile Charles'ın kız kardeşi Miss Melanie'nin nişanıdır."

Scarlett'ın yüz ifadesi değişmedi. Ama dudakları ani bir darbe yiyen ve o an ne olduğunu fark edemeyen bir insanın dudakları gibi titredi, soldu. Stuart ile göz göze geldi. Psikolojiden pek anlamayan delikanlı yüzü hareketsiz kalan Scarlett'ın yalnızca şaşırdığını ve bu açıklamalara ilgi duyacağını sanmıştı.

"Miss Pitty bize şunları söyledi: Resmi işlemlerin gelecek yıldan önce yapılması istenmiyormuş. Buna sebep Miss Melly'nin sağlığının yerinde olmayışıymış. Fakat tüm bu savaş söylentileri karşısında her iki aile de evlenmelerinde acele edilmesi gerektiğine inanıyormuş. Bu yüzden nişan yarın akşam yemeğinin ortasında açıklanacak. İşte Scarlett sana bir sır açıkladık. Artık bize birlikte yemek yiyeceğine söz vermelisin."

Scarlett, bir robot gibi cevap verdi:

"Anlaşıldı."

"Bize valsler için de söz veriyor musun?"

"Hepsini."

"Doğrusu çok naziksin Scarlett! Bahse girerim ki öteki çocuklar kıskançlıklarından çatlayacaklar."

"İster çatlasınlar, ister patlasınlar," dedi Brent. "Dinle bak Scarlett, bütün piknik süresince bizimle birlikte olacaksın değil mi?"

"Ne?"

Brent sorusunu yineledi. Scarlett: "Kuşkusuz," diye cevap verdi.

İkizler birbirlerine bakıştılar. Sevinçten uçacak gibiydiler. Yine de hayret etmiyor değillerdi. Kendilerini bu kentte Scarlett'ın aşıklarının en gözde olanları sayıyorlardı artık. Çünkü daha önce Scarlett'tan böylesine kolay bir iltifat elde edememişlerdi. Genç kız daima onları rica etmeye, yalvarmaya zorlardı. Daha sonra onları sonu gelmez sözlerle, sürelerle avuturdu. Bazen cevap vermeyi reddederdi. Somurttukları zaman güler, öfkelendikleri zaman yüzünü buruştururdu. Bu arada kaşları da çatılırdı. Ama şimdi birdenbire, hemen yarın sabahtan akşama kadar onlarla birlikte olmaya söz veriyordu. Piknikte onların yanında oturmayı kabul ediyor, onlarla bütün valsleri yapmaya söz veriyordu: (Yalnız dans etme işini düzenlemeyi unutmuşlardı.) İkizlerle yemek yemeğe de razı olmuştu. İşte tüm bunlar delikanlılar için üniversiteden kovulmaya değerdi doğrusu. Ani bir coşkuyla dolup taşıyorlar ve artık kalkıp gitmek için acele etmiyorlardı. Piknikten, balodan, Ashley Wilkes'dan ve Melanie Hamilton'dan söz

ediyorlardı. Laftan lafa atlıyor, birbirlerinin konuşmalarını kesiyor, şakalaşıyor, gülüşüyorlardı. Yemeğe davet konusunda yorumlar yapıyorlardı. Ne var ki, Scarlett'ın suskunlaştığını fark etmeleri için bir süre geçmesi gerekti. Birden hava değişmişti. İkizler az önceki tatlı sihirin niçin kaybolduğunu bir türlü anlayamıyorlardı. Scarlett artık onların tüm sorularına yerinde cevaplar veriyor, ama sohbeti yeterince önemsememeye başladığını belli ediyordu. Bu durum karşısında canları sıkılan ve şaşıran ikizler, bir süre daha oyalandıktan sonra, saatlerine bakıp istemeyerek kalktılar.

Güneş artık ekili tarlaların ardına iniyordu. Irmağın öteki yanında büyük ormanın gölgesi belirmişti. Kırlangıçlar birer ok gibi uçuşuyorlardı. Tavuklar, ördekler, hindiler kanat çırparak, bağrışarak tarlalardan dönüyorlardı. Stuart titreşimli olarak "Jeems!" diye bağırdı. Kısa bir süre sonra ikizlerin yaşında iri bir genç belirdi. Evin çevresini dolanarak, soluk soluğa atlara doğru koştu. Jeems, ikizlerin hizmetçisiydi. Köpekler gibi o da her yere onlarla birlikte giderdi. Çocuklukları birlikte oynayarak geçmişti. On yaşına geldikleri zaman da köle olarak onlara armağan edilmişti Jeems. Onu görünce kırmızı toprak üzerinde yatan köpekler birden kalkıp silkindiler ve efendilerinin gelişini havlayarak selamladılar. İkizler eğildiler, Scarlett'ın elini sıktılar. Onu yarın erkenden Wilkeslarda bekleyeceklerini söylediler. Sonra koşarak uzaklaştılar, atlarına atlayıp şapkalarını sallayarak dörtnala sedir ağaçları ile çevrili yoldan aşağı indiler.

Tozlu yol bittikten ve Tara gözden kaybolduktan sonra Brent bir kızılcık ağacının altında atını durdurdu. Stuart da onu izledi. Arkalarından koşarak gelen genç zenci birkaç adım geride durdu. Dizginlerin kasıldığını hisseden atlar boyunlarını uzatıp ilkbaharın taze otlarını yemeye koyuldular. Köpekler sabırlı bir biçimde yeniden yere uzandılar, dalgın gözleriyle gurup zamanı kırlangıçlarının havada çizdikleri kavisleri izlemeye başladılar. Brent'in geniş ve safdil görünümlü yüzü, bir can sıkıntısını ve kırgınlığını ortaya koyuyordu.

"Bana bak! Sana, bizi yemeğe alıkoyacak gibi gelmedi mi?"

"Ben de böyle yapacağını sanıyordum. Teklif etmesini bekledim doğrusu. Fakat hiç oralı olmadı. Sen ne düşünüyorsun Scarlett'ın bu davranışı karşısında?"

"Hiçbir şey düşünemiyorum. Bana bizi alıkoyacakmış gibi geldi. Uzun zamandır ilk kez görüşüyoruz. Bizi çoktandır görmemişti. Ona anlatacak daha bir yığın şeyler vardı."

"Oraya gittiğimiz zaman bizi görmekten dolayı memnun oldu gibi geldi bana..."

"Ben de öyle sanıyorum."

"Ancak son yarım saat içinde baş ağrısına tutulmuş gibi aniden neşesini yitiriverdi."

"Evet, o sırada buna dikkat etmemiştim, ama sonradan farkına vardım. Sana göre ne oldu dersin? Ben ne bileyim. Yoksa onu kızdıracak bir şey mi söyledik?"

İkizler bir dakika kadar düşündüler.

"Böyle bir hata işlediğimizi sanmıyorum. Zaten Scarlett kızdığı zaman herkes bu durumu fark eder. O bazı kızlar gibi içine kapanık değildir."

"Evet, ben de onun bu haline bayılıyorum ya! Öfkelendiğinde kırgın bir hal almaz. Ne düşünüyorsa onu söyler. Öyle sanıyorum ki onu dilsizleştiren, bizim söylediğimiz ya da yaptığımız bir şey olmalı. Yemin ederim ki bizi gördüğü zaman çok sevindi ve bizi yemeğe de alıkoymayı düşündü."

"Bu durumun bizim okuldan kovulduğumuz için olduğunu tahmin etmiyor musun?"

"Vallahi hayır! Yok, olamaz, budalalık etme. Kovulma işini anlattığımız zaman içtenlikle güldü. Ayrıca Scarlett da okumaya bizden daha çok önem vermez ki."

Brent eyerin üzerinde arkaya döndü ve zenciyi çağırdı:

"Jeems!"

"Efendim!"

"Miss Scarlett'a ne dediğimizi sen işittin mi?"

"Hayır efendim. Siz benim casusluk yaptığımı mı sanıyorsunuz yoksa?"

"Casusluk mu? Haydi, oradan sen de. Siz zenciler her şeyin farkına varırsınız. Ama yalancı milletsiniz. Seni verandanın yanında bizleri gözetlerken ve duvarın kenarındaki yasemin fidanına saklanırken gördüm. Haydi, söyle bakalım. Miss Scarlett'ı kızdıracak ya da gönlünü kıracak bir şey söylediğimizi işittin mi?"

Jeems, gözetlerken yakalanmış olduğunu anlayınca onların konuşmalarını dinlemediğini iddia etmekten vazgeçti. Siyah ve terli alnını buruşturarak "Hayır, efendim," dedi. "Onu kızdıracak bir şey söylediğinizin farkında değilim. Sanırım sizleri gördüğü için çok sevinçliydi. Mister Ashley ile Miss Melly Hamilton'un evleneceklerinden söz ettiğiniz zamana kadar bir ispinoz kuşu gibi neşeliydi. Ondan sonra ise atmacayı karşısında gören bir küçük kuş gibi oldu. İkizler birbirlerine baktılar ve bu görüşü, başlarını sallayarak onayladılar. Ama yine de anlamadıkları bir şey vardı. "Jeems'in hakkı var. Ancak bu haberi duyunca neşesini neden kaybettiğini anlayamıyorum," dedi Stuart. "Olur şey değil. Ashley onun için bir dosttan başka bir şey değildir. Onu sevmiyor, bunu biliyorum. Scarlett'ı seven biziz."

Brent, ikizinin sözlerini onayladı.

"Ashley'in ona, nişanlarının yarın akşam ilan edileceğini söylememesine ve onun kadar eski bir dostun herkesten önce geceye çağrılmamasına kızmış olamaz mı? Genç kızlar böyle şeyleri herkesten önce öğrenmiş olmaya çok önem verirler, değil mi?"

"Mümkündür. Ama nişan töreninin yarın yapılmayacağını ona söylememekten ne çıkar? Çünkü bu bir sır ya da sürpriz olabilir. Bir adamın bu gibi şeyleri kız arkadaşından saklamaya hakkı yok mudur? Eğer Miss Pittypat bu nişandan söz etmeseydi biz de hiçbir şey bilmeyecektik. Kaldı ki Scarlett'ın, Melly'nin bugünlerde evleneceğini bilmesi de gerekirdi. Tabii canım. Bu işi yıllardır biliyoruz. Wilkeslar ve Hamiltonlar daima akrabalarıyla evlilik yapıyorlar. Herkes eninde sonunda onların evleneceklerini biliyordu."

Nasıl ki Honey Wilkes ile Miss Melly'nin biraderi Charles'ın ileride evlenmeleri gibi.

"Bana bak, ben bu işten vazgeçiyorum. Bizi yemeğe davet etmemesini de üzüntü ile karşılarım. Bu arada annemin kıyamet koparmasına, bağırıp çağırmasına fırsat vermek için de eve girmeye hiç niyetim yok."

"Bu saatte mi? Boyd onu sakinleştirecek bir şeyler bulmuştur sanırım. Sen de çok iyi bilirsin ki bu küçük hileci oğlan dilini yutmuş değildir. O her zaman annemi sakinleştirme başarısını gösterir."

"Doğru. Belki başarabilir. Fakat bu iş epeyce bir zaman alır. Bizleri her zaman o kadar şaşkına çevirir ki, annem de sonunda onu artık tanıyamaz duruma gelir. O zaman, o yenildiğini kabul eder ve sesini

avukat olduğu zamana kadar saklamayı diler. Bahse girerim, annem şu yeni atla o kadar ilgilidir ki bizim döndüğümüzü fark etmeyecek ve bunu ancak sofraya oturduğumuz sırada Boyd'un göreceği zaman anımsayacaktır. Yöneticinin bizlere karşı olan tutumundan sonra hiçbirimizin üniversitede kalamayacağını Boyd'un annemize kanıtlaması için de akşamın sonunu beklememiz gerekecektir. Sonunda annemiz yöneticiye kızacak ve Boyd'tan onu neden öldürmediğini bile soracaktır. İşte bu yüzden gece yarısından önce eve dönemeyiz."

İkizler çaresizlik içinde göz göze geldiler. Onlar azgın atlara binmekten, bir kavgadan yarasız beresiz dönmekten ya da komşularının öfkesini tahrik etmekten çok hoşlanırlardı. Ama annelerinin çok sert davranmasına ve kendilerine dayak atmak için kullandığı kamçıya karşı sanki kutsal bir korkuları vardı.

Brent "Dinle," dedi, "Wilkeslara gidelim. Ashley ve küçükler bizi akşam yemeğine alıkoymak için ısrar edeceklerdir."

Stuart'ın buna canı sıkıldı:

"Hayır, onlara gitmeyelim. Wilkeslar yarınki pikniğin kavgasını yapıyorlardır şimdi. Ve sonra..."

"Aaa! Az daha unutuyordum," diyerek Brent, Stuart'ın konuşmasını kesti. "Hayır hayır, onlara gitmeyelim."

Atlarını mahmuzladılar ve bir süre konuşmadan gittiler. Stuart güneş ve rüzgârın altında bronzlaşmıştı. Geçen yaza kadar iki ailenin ve bütün kontluğun onayı ile India Wilkes'a kur yapmıştı. Bütün ülke halkı soğuk görünüşlü India Wilkes'ın, Stuart'ın üzerinde olumlu etkisinin olacağına inanıyordu. Kuşkusuz bu onların en değerli umutlarıydı. Brent bu konuda hoşnutsuzluğunu belli etmeseydi Stuart onunla evlenecekti. Brent'in India'ya sempatisi vardı. Ama yine de onu tatsız buluyordu. India'nın Stuart'a eş olabilmesini mümkün görmüyordu. İlk kez olarak ikizlerin zevkleri çelişiyordu. Brent kendisi için bir özelliği olmayan bir genç kızla ilgilenmemesini kardeşinden istemişti.

Geçen yaz Jonesboro'nun küçük meşe ormanındaki bir politik toplantıda ikisi de Scarlett O'Hara'nın varlığını fark etmişlerdi. Gerçi Scarlett'ı yıllardır tanıyorlardı. Çocukluklarında en çok aradıkları oyun arkadaşlarından biriydi. Çünkü o ikizler kadar ata binmesini, ağaçlara çıkmasını becerebiliyordu. Ama şimdi büyük bir şaşkınlıkla Scarlett'ın bir genç kız haline geldiğini görmüşlerdi işte. Artık o dün-

yanın en güzel genç kızı olmuştu ikizlerin gözünde... Onlar yeşil gözlerinin canlılığını, yanağının çukurlarını, küçük beyaz ellerini ve ince belini ilk kez fark ediyorlardı. Düşünceleri ve sözleri onu kahkahaya boğuyordu. İkizler de Scarlett'ın kendilerini dikkate değer kişiler olarak gördüğünü sanıyorlardı.

O gün, ikizlerin hayatında unutulmayacak bir yirmi dört saat olmuştu. O günden sonra bu anıları akıllarına geldikçe Scarlett'ın çekiciliğini neden daha önce keşfetmemiş olduklarını kendi kendilerine sordular. Ama bu basit soruya asla cevap bulamadılar. Çünkü Scarlett ikizlerin dikkatlerini kendine çekmeye kararlaştırmıştı. O, bir erkeğin kendisinden başka bir kızla ilgilenmesini asla hoşgörüyle karşılamazdı. Bu toplantıda India Wilkes ile Stuart'ın bir arada görünmeleri onun hükmedici tabiatının hoş karşılamayacağı bir şeydi. Stuart onun için yeterli değildi. O aynı anda Brent'e karşı da istekli davranmış ve ikisini birden heyecan içinde bırakmıştı. Scarlett böylece işlerini istediği biçimde yoluna koymuştu.

O günden sonra her iki genç erkek de Scarlett'a tutulmuşlardı. Artık India Wilkes ile, Lovejoy'da oturan ve Brent'in sadece gönlünü eğlendirdiği Letty Munroe'nun anıları akıllarından uçup gitmişti. Bu arada ikizler, Scarlett'ın içlerinden birini tercih ettiği zaman, kaybedenin ne yapacağını hiç akıllarına getirmemişlerdi. İşte şimdi karar verme zamanıydı. Gerçi onlar yeni bir genç kız üzerinde anlaşmış olmaktan ötürü sevinç duyuyorlardı. Çünkü birbirlerini hiç kıskanmazlardı. Bu çelişkili durum komşuları ilgilendiriyor ve Scarlett'ı sevmeyen annelerini de rahatsız ediyordu. "Eğer bu sıska sinek ikinizden biri ile evlenirse sizin için çok iyi olur," diyordu. "Korkarım ikinizle birden evlenmesin. Bu durumda eğer Mormonlar sizi kabul ederlerse -ki etmelerine imkân yok- evinizi barkınızı Utah'a taşımak zorunda kalacaksınız. Beni asıl kaygılandıran şey günün birinde kafanızın kızması ve bu küçük budala için, bu bir işe yaramaz yeşil gözlü kız için birbirinizi öldürmeye kalkışmanızdır. Ne var ki içimden bir ses bu aşk fena sonuçlanmayacak, diyor."

Politik toplantı gününden beri Stuart, India'nın yanında sıkılmaya başladı. Buna sebep, India'nın gururu yüzünden hiç sitem etmemesi ve ona karşı değişmesinin farkına vardığını bir jest ya da bir bakışla göstermemesiydi. Stuart kendini mahkûm olmuş biri gibi görüyordu. Kendisini India'ya sevdirdiğini biliyordu. Kendisinin de onu hala

içten içe sevdiğinin de farkındaydı. Şimdi ise ona karşı doğruluktan ayrıldığı için kendisine kızıyordu. Scarlett'a olan tutkusuna rağmen India için şiddetli bir sevgiyi, gönlünde daima saklıyordu. Olgun davranışlarına, kültürüne, tüm üstün niteliklerine saygı gösterme konusunda hataya düşmüyordu. Ancak India o kadar silikti ki, onunla birlikte olan herkes onun ne yapabileceğini önceden kestirebilirdi. Oysa Scarlett daima umulmadık olayların başrolünü oynardı. Bir erkeğin başını döndürmek için de daha fazlası gerekmezdi. İşte onun için Scarlett'ın ayrı bir çekiciliği vardı.

"Haydi, Cade Calvertlere yemeğe gidelim. Scarlett'ın dediğine göre Cathleen Charleston'dan dönmüş. Onda Sumter cephesi ile ilgili taze haberler vardır."

"İstediğin bahse girerim ki Cathleen, o kalenin aşağı limanda yapıldığını ve biz toplarımızla sıkıştırmadan önce Yankeelerle dolu olduğunu bile bilmez. O yalnız gittiği balolardan ve yaptığı çapkınlıklardan başka bir şeyle ilgilenmez."

"Doğru. Ama onun saksağan gibi gevezelik etmesi de eğlenceli olur. Hem sonra annemizin yatacağı zamana kadar bu iyi bir saklambaç oyunu olacak bize."

"Pek iyi! Ben Cathleen'i severim. O çok tuhaf bir çocuktur. Onun Charleston'da tanıdığımız Carlo Rhett'ten ve ötekilerinden söz etmesini çok isterim. Ama onun analığı olan Yankee münasebetsizinin karşısında oturup yemek yemeğe katlanamam. Allah onun canını alsın!"

"Bu kadına karşı böyle sert olma, Stuart. O çok iyi kalpli bir kadındır o."

"Ben hiç de sert davranmıyorum. Bana kendini acındırıyor. Acımak zorunda kaldığım insanları ben hiç sevmem. Öylesine sıkıntılara katlanıyor, bir şeyler yapmak için o kadar zahmete giriyor ki, sonunda insanı böyle davranmamasını söylemek zorunda bırakıyor. Bu davranışları beni çok sinirlendiriyor. Güneylilerin barbar oldukları düşüncesinde. Üstelik bunu anneme söyleyecek kadar da ileri gitti. Güneylilerden korkuyor. Ne zaman onlara gitsek korkudan benzi atmış gibi olur. Adeta iskemleye bağlı, tüyleri yolunmuş bir tavuğu andırır. Korkudan gözleri fır fır döner. En ufak bir hareket karşısında kanatlarını çırpmaya ve gıdaklamaya hazır bir tavuk görünümündedir."

"Haydi, canım sen de! Onu kötülemek sana düşmez. Sen Cade'i ayağından yaraladın, unuttun mu?"

"O olay sırasında ben sarhoştum. Aklım başımda olsaydı hiç öyle davranır mıydım?" dedi Stuart. "Kaldı ki Cade asla beni istememişti. Hele hele Cathleen, Raiford, Calvert hiç istememişlerdi. Yankee olacak kaynana avazı çıktığı kadar bağırdı. Benim vahşi biri olduğumu, namuslu kişilerin Güneyliler arasında güven içinde bulunmadıklarını söyledi durdu."

"Hayır hayır! Onu kötülemeye hakkın yok. O bir Yankee'dir ve çok iyi bir terbiye görmüştür. Hepsi bir yana, sen Cade'e silah çektin. Cade de onun damadıdır, ne yapabilirdi?"

"Aman tanrım! Bu davranışım, bana hakaret etmek için bir sebep oluşturmaz ki. Sen annemin asıl oğlusun. Tony Fontaine seni bacağından yaraladığı zaman annemiz bir sorun çıkardı mıydı? Asla olayı büyütmemişti. Yalnızca yaranı sarması için ihtiyar Doktor Fontaine'i çağırmakla yetinmişti. Sonra da Tony'nin daha iyi nişan almasına engel olan şeyin ne olduğunu sormuştu. Ona içkinin silah kullanmadaki ustalığı kaybettirdiği cevabını vermişti. Bu sözün Tony'yi ne kadar öfkelendirdiğini anımsarsın."

İki çocuk da kahkahadan az daha çatlayacaklardı.

Brent üzüntülü bir sesle "Annem olağanüstü bir kadındır," dedi. "Her ne yapmak istenirse, daima ona danışılmalıdır. Böylece insanların karşısına daha rahat çıkılabilir."

"Evet, ama bu akşam eve gireceğimiz zaman babamın ve küçüklerin yanlarında bizi rahat bırakıp bırakmamak da onun elindedir," diye sertçe cevap verdi Stuart. "Brent, benim içime öyle doğuyor ki, bu bizim Avrupa'daki gezimiz için pek iyi olmayacak. Bilirsin annem, eğer bir üniversiteden daha kovulacak olursak, büyük gezimizi yapamayacağımızı söylemişti."

"Vız gelir bize! Zaten Avrupa'da göreceğimiz ne var ki? Seninle bahse girerim, onların bize gösterebilecekleri Georgia'da bulunmayan hiçbir şeyleri yoktur. Bir kere daha bahse girerim ki, atları bizim atlardan daha iyi koşamaz ve kızları da bizimkiler kadar güzel değildir. Bir şey daha var: Babamın viskisiyle rekabete girebilecek nitelikte çavdar viskileri bile yoktur Avrupalıların."

"Ashley Wilkes Avrupa'da yığınla tiyatro olduğunu ve konserler verildiğini iddia ediyor. Ashley oralarını sevmiş. Her zaman o yerlerden söz eder."

"Evet evet! Wilkesların ne mal olduklarını bilirsin. Onlar müzik, kütüphane ve tiyatro budalasıdırlar. Annem, bu huylarının büyükbabalarının Virginialı olmasından ileri geldiğini söyler. Virginialılar böyle budalalıklarla çok ilgilenirlermiş."

"Onlar öyledir. Oysa bana iyi bir at, içilecek bir şişe, kendisine kur yapılabilecek cesaret sahibi mert bir kız, eğlenmek için de kötü bir kız ver yeter. Onlar da bütün Avrupalarıyla beraber gelebilirler. Bu gezimizin tadını kaçırabilecek olan şey nedir? Farz et yakında patlayacak olan savaş sırasında Avrupa'da olalım. Tam zamanında ülkemize dönemeyeceğiz. İşte Avrupa'ya gitmektense burada dövüşmeyi yüz kez yeğlerim."

"Ben de burada dövüşmek isterim. Dinle Brent, şimdi nereye gideceğimizi biliyorum. Bostandan geçelim ve dördümüzün de buraya döndüğümüzü, yeniden işe başlamaya hazır olduğumuzu söylemek için Able Wynder'e gidelim."

"Ooo! İşte bu güzel bir fikir!" diye Brent heyecanla bağırdı. "Evet, Able Wynder bize alayın tüm haberlerini verecektir. Böylece üniforma için hangi rengin kabul edildiğini de öğreniriz."

"Zuhafların üniformasındaki rengin aynısı seçilmişse Allah belasını versin. Ben bu işe katılamam. Bu çantayı andıran büyük kırmızı donlar içinde ne hâle döneceğimizi bir düşünsene... Bana kırmızı fanileli kadının aşağı taraflarını anımsatıyor."

"Mister Wynder'e mi gitmek istiyorsunuz? Eğer oraya gidecek olursanız, yiyecek bir şeyler bulamazsınız," dedi Jeems. "Aşçıları çok kötü. Bir başka aşçı da satın alamadılar. Bu tarlada çalışan bir kadındır. Zenciler bana onun bu ülkenin en kötü aşçısı olduğunu söylediler."

"Olur şey değil! Niçin başka bir aşçı bulamadılar?"

"Zavallının parası yok ki. Ne ile zenci satın alsınlar? Onların hiçbir zaman dörtten fazla zencileri olmadı ki..."

Jeems'in sesinin tonunda açık bir alay sezinleniyordu. Tarletonların yüzlerce zencileri olduğu için Jeems, toplum içinde kendine iyi bir yer edinmişti. Büyük çiftlik sahiplerinin bütün esirleri gibi, o da ancak birkaç esiri olan küçük çiftlik sahiplerini küçümsüyordu. Stuart vahşi bir sesle bağırdı: "Bu sözlerin için şimdi sana gü-

zel bir dayak atmaya geleceğim. Able Wynder'e zavallı, parasız diye saygısız davranma. Kuşkusuz o fakirdir. Fakat bir zavallı değildir. Ve Allah beni kahretsin beyaz ya da zenci herhangi birinin onun hakkında kötü söz söylemesine izin vermem. Bu kontlukta ondan daha yiğit bir adam yoktur. Öyle olmasaydı alay onu teğmen yapar mıydı?"

Jeems efendisinin sert sözlerinden kaygı duymaya başladı ve hemen şu cevabı verdi:

"Ben bunu hiç anlamadım. Ben bütün subaylar fakir kişilerin tarlalarından değil, zengin efendilerin yanından alınır sanıyordum."

"O zavallı ve başıboş biri değildir. Onu Slattery gibi adamlarla karşılaştırmaya sakın kalkışma. Able zengin biri değildir, işte bu kadar. O küçük bir çiftçidir. Evet, büyük çiftlik sahibi değildir. Eğer arkadaşları onun teğmen seçilmesini uygun bulmuşlarsa, o kendisiyle eğlenilsin diye bir zenciye muhtaç değildir. Alay, ne yaptığını bilir."

Süvari Kıtası üç ay önce, Georgia'nın "Birlik"ten ayrıldığı gün kurulmuştu. O günden beri savaş ihtimali göz önüne alınarak asker toplamak üzere kuralar açılıyordu. Çeşitli öneriler yapılmakla birlikte, henüz bu topluluğa bir isim verilmemişti. Bu konuda herkes kendi görüşünü savunuyordu. Hiç kimse de görüşlerinden vazgeçmiyordu. Bu yüzden üniformaların rengi ve biçimi hakkında çeşitli öneriler vardı: "Clayton'ın Vahşi Kedileri", "Ateş Yiyenler", "Kuzey Georgia'nın Hussardları", "Zuhaflar", "İç Ülkenin Tüfekçileri" (gerçi alayın tabanca, kılıç ve hançerden başka bir silahı yoktu), "Clayton'ın Kül Renklileri", "Kan ve Şimşek"… "Alay" demekle yetinildi. Bu isim sonunda yerleşti ve kaldı.

Subaylar halk tarafından seçilmişlerdi. Çünkü Meksika çarpışmalarına ve Seminole Savaşı'na katılanların küçük bir bölümünün dışında hiç kimse silah kullanmayı bilmiyordu. Ayrıca Alay asla kendini sevdirememiş ve kendisine gerekli güveni sağlayamamış bir kıdemli askeri, başkan olarak kabul edemezdi. Herkes Tarleton'un dört oğlu ile Fontain'in üç oğlunu seviyordu. Bu yedi delikanlı bu işe layık kişiler olmalarına rağmen yine de halk onlardan birini seçmekten kaçındı. Çünkü Tarletonlar içki içmeyi ve saçma sapan şeyler yapmayı seviyorlardı. Fontainlerin de göze batan taşkın bir karakterleri vardı. Ashley Wilkes yüzbaşı seçildi. Çünkü o kontluğun en iyi süvarisiydi. Ayrıca askerler arasında belirli bir noktaya kadar düzeni sağlayabilmek için

onun ağırbaşlı ve otoriter tabiatından bir şeyler umuluyordu. Calvert Raiford birinci yüzbaşı olarak seçildi. Çünkü herkes Raiford'u seviyordu. Able Wynder'e gelince, tarlalarda kapanla vahşi hayvan avlayan bir adamın oğlu olan küçük çiftçi de teğmen seçilmişti.

Able sağduyu sahibi ve ölçülü davranan dev gibi bir adamdı. İyi kalpliydi. Ötekilerinden daha yaşlıydı. Kadınlara karşı da onlar kadar iyi davranıyordu. Alay'ın adamları arasında kendini büyük görme diye bir şey yoktu. Babalarından ya da büyükbabalarından pek çoğu önce küçük çiftçiyken sonradan zengin olmuşlardı. Zaten Able, Alay'ın en iyi silah atan kişisiydi. Öyle ustaca silah kullanıyordu ki yetmiş metreden bir sincabı gözünden vurabilirdi. Ayrıca kırsal yaşamın bütün sırlarını biliyordu. Yağmur altında ateş yakmayı, bir hayvanın izini sürmeyi, su yerlerini keşfetmeyi çok iyi beceriyordu. Alay onun bu becerileri karşısında saygı duyuyordu. Able'ı sevdikleri için onu teğmen yapmışlardı. O bu onurlu görevi büyük bir ciddiyet ile ve bundan hiçbir gurur payı çıkarmadan, zorunlu olduğu bir işi yapar gibi kabul etti. Yine de halk Able'ın aşağı tabakadan gelen biri olduğunu unutsa da, çiftlik sahipleri ile zenciler bu gerçeği unutamıyorlardı.

İlk önce asker toplama ve kuralar yalnız çiftçilerin oğulları arasında yapıldı. Her asker kendi atını, silahlarını, tüm donanımını, üniformasını ve kendisine sadık olan bir hizmetçisini getirmekle yükümlüydü. Fakat zengin çiftçiler Clayton'ın yeniden kurulan kontluğunda ayrı bir lejyon değillerdi. Alayın saflarını büyültmek için küçük çiftçi oğullarını, ormanlarda yaşayan avcıları, tarla kenarlarına yerleşen vahşi hayvan avcılarını ve hatta pek az da olsa sınıflarına dâhil olan kişilere oranla daha yüksek bir düzeyde olmak koşuluyla "Beyaz Fakirler"i çağırmak zorunda kalmışlardı.

Bu son sınıftan toplanan askerler Yankeeler gibi zengin komşularına karşı dövüşmeye çok istekliydiler. Ama ortaya oldukça önemli parasal bir sorun çıktı: Küçük çiftçilerden pek azının atı vardı. Onlar tarlalarını katırlarla sürüyorlardı. Bunların pek azının dörtten fazla katırı olurdu. Bu dört katır da ancak onlara yeterdi. Yani bu katırları savaşta kullanacak durumları yoktu. Fakir beyazlara gelince, onlar bir katır sahibi oldukları için kendilerini mutlu sayıyorlardı. Ormanlarda ve tarla kenarlarında oturanların ise atları da, katırları da yoktu. Bunlar avladıkları hayvanlarla ve topraklarında yetişen ürünlerle yaşamlarını sürdürüyorlardı. Genellikle mal takası yapar-

lardı. Yıl boyunca ceplerine beş dolardan fazla para girmezdi. Bir at ve bir üniforma sahibi olmak onlar için imkânsızdı. Yokluk çekmelerine rağmen zengin çiftçiler gibi kaba bir gurur sahibiydiler. Zengin komşuları tarafından korunmayı, ya da onlardan gelecek küçük bir yardımı asla kabul etmezlerdi. Mac Intosh hariç; Scarlett'ın babası, John Wilkes, Buck Munroe, Jim Tarleton ve Hugh Calvert başta olmak üzere kontluğun zengin çiftçileri Alay'ın donanımının tamamlanması için gereken parayı vermişlerdi. Parasal durumları iyi olan öteki çiftçiler de kendi oğullarının ve bazı gençlerin giyim ve kuşamını sağlamayı kabul etmişlerdi. Bu iş öyle düzenli yürütülüyordu ki, askere alınanlar arasında hiç kimsenin onuru zedelenmeyecek biçimde değerli atlar ve üniformalar sağlanıyordu.

Alay haftada iki gün Jonesboro'da talim yapmak ve savaşın başlamasına dua etmek için toplanıyordu. Henüz yeterli sayıda at sağlanamamıştı. Askerler adliye binasının arkasındaki meydanda süvari tatbikatı yaparken havaya toz bulutları kaldırıyorlar, gırtlakları patlayıncaya kadar bağırıyorlar ve adliyenin salon duvarlarından alınan Amerikan Devrimi'ne ait kılıçları öyle şakırdatıyorlardı ki, gören kendini gerçek bir savaşın ortasına düşmüş sanırdı. Atı olmayanlar ise, atış talimi yapmadıkları zaman, kaldırımın kenarına Bullard Mağazalarının karşısına oturuyorlardı. Bunlar tütün çiğniyor, insanı ayakta bile uyutan öyküler anlatarak arkadaşlarını izliyorlardı. Bu askerlere silah atmayı öğretmek gereksizdi. Çünkü Güneylilerin çoğu ellerinde bir silahla dünyaya gelmişti. Avda geçen tüm yaşamları onları keskin nişancı haline getirmişti.

Her talimde tarla kenarlarında yapılmış kulübelerden ya da çiftliklerden getirilen çeşitli silahların tümü bulunuyordu. Bunların arasında Alleganylerin ilk geçişlerinde daha yeni yeni görülen uzun av tüfekleri, Georgia'nın henüz çocukluğu sırasında birden fazla yerliyi öldüren ve ağızdan dolma tromblonları, Seminole ve Meksika savaşlarında kullanılan arçon tabancaları, kabzası gümüş kakmalı düello tabancaları, kısa namlulu cep silahları, çift namlu av tüfekleri, ahşap bölümü çok değerli ağaçtan yapılmış olan yeni ve güzel İngiliz tüfekleri vardı.

Talimler daima Jonesboro'nun barlarında sona eriyordu. Akşamları subayların bütün çabalarına rağmen engelleyemedikleri kavga ve arbedeler çıkıyordu. Subaylar; bu dövüşler sırasında, daha Yanke-